

Directiva privind declararea publica a impozitelor platite în fiecare țara a fost adoptata. Multinaționalele au doi ani și jumătate sa se pregateasca pentru impact

Propunerea de Directiva privind raportarea publica pentru fiecare țara în parte (CbCR) a trecut săptămâna trecuta de Parlamentul European și urmeaza sa intre în vigoare în decembrie anul acesta. Directiva prevede obligația declarării publice a impozitului pe profit platit în fiecare stat membru sau într-o țara terță aflata într-o jurisdicție necooperanta, precum și a altor informații legate de impozite – profituri, angajați în fiecare țara. Raportarea trebuie realizata de multinaționalele sau companiile independente cu un venit total consolidat de peste 750 milioane de euro în fiecare dintre ultimele doua exerciții financiare consecutive, indiferent daca își au sediul în UE sau în afara acesteia (dar opereaza în UE). Statele membre vor avea la dispoziție 18 luni pentru a transpune directiva în legislația naționala.

Directiva nu este chiar noua, ci o reactivare a unei propuneri mai vechi, din 2016, ce venea în contextul Acțiunii 13 a BEPS (pilonul OECD menit sa combata erodarea bazei de impozitare și transferul profitului). Aceasta stabilea, tocmai pentru a ajuta țările sa urmareasca profiturile realizate pe teritoriul lor și sa se poata opune unor eventuale transferuri de bani, sa impuna multinaționalelor sa își declare veniturile și profiturile realizate, dar fiecare autorității financiare de care aparține.

Propunerea de Directiva, în schimb, depășea acest cadru și propunea ca multinaționalele sa raporteze public, în registrul public și pe site-ul lor, profiturile în fiecare dintre țările în care sunt prezente, veniturile și angajații din fiecare țara. Noua varianta a fost însa blocata, în lipsa unui acord politic. Impedimentul a fost depășit în vara, când Portugalia a reușit sa obțină acordul Sloveniei și al Austriei, care se împotriviseră până atunci, și sa mute temeiul juridic din legislația de armonizare a normelor referitoare la impozitul direct, în legislația specifica dreptului societăților comerciale, contabilității și raportarilor financiare, schimbare care atrage competența Parlamentului European și a Consiliului, Parlamentul devenind for decizional.

Textul de compromis, care a fost însușit de altfel și de Parlament, menționeaza ca informațiile ar trebui sa fie dezvaluite dezagregat pentru fiecare țara în parte și, astfel, sa fie raportare pentru fiecare dintre cele 27 de state membre ale UE și pentru toate jurisdicțiile necooperante. Data de începere a raportarii a fost stabilita până cel târziu la primul exercițiu financiar care începe la sau dupa doi ani și șase luni de la data intrării în vigoare a directivei. Aceasta modificare ar putea presupune ca momentele diferite de transpunere a directivei de catre statele membre individuale nu ar mai afecta data de începere a normelor, deoarece acum punctul de declanșare este intrarea în vigoare a directivei și nu termenul limita de transpunere. Cu toate acestea, utilizarea termenului „cel mai târziu” și în textul actualizat poate însemna ca statele membre ar avea în continuare posibilitatea de a aplica normele mai devreme daca aleg în mod conștient sa faca acest lucru.

Important de reținut. Directiva de raportare publica va avea un impact semnificativ asupra multinaționalelor, care ar trebui să se aștepte la o creștere a transparenței, pentru că investitorii și publicul solicită tot mai multe informații referitoare la impozitele pe care le plătesc, ceea ce le va afecta direct pozițiile fiscale. Companiile ar trebui, de asemenea, să monitorizeze îndeaproape progresul transpunerii directivei de către statele membre individuale și să evalueze impactul directivei asupra activității lor, stabilindu-și strategiile și asigurându-se că sunt pregătite să colecteze datele necesare pentru a asigura calitatea și consecvența raportării.